

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/201/2018
Identifikačné číslo spisu:	5809205406
Dátum vydania rozhodnutia:	26.11.2020
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5809205406.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. S., trvale bytom v J. XXX, zastúpeného Mgr. Igorom Paliderom, advokátom v Zubrohlave, Klinec 215, proti žalovanej X. W., trvale bytom v Ú. K. V. XXX, o zaplatenie 9,232 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 5C/17/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. apríla 2017 sp. zn. 6Co/15/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. októbra 2016 č. k. 5C/17/2010-441 (v poradí druhým) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.232 € do 3 dní, vo zvyšku (v časti rozdielu medzi požadovanými 20.912 € a prísudkom, teda čo do 11.680 €) žalobu zamietol a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Rozsudok odôvodnil, pokiaľ šlo o vec samu, právne len paušálnymi odkazmi na ustanovenia § 451 ods. 2 a § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); vecne potom nepreukázaním žalobcom uzavretia ním tvrdenej zmluvy o pôžičke so žalovanou a oproti tomu preukázaním rokovaní strán sporu smerujúcich k uzavretiu kúpnej zmluvy o kúpe štvorkolesových motocyklov, ku ktorej uzavretiu napokon nedošlo a zmlúv o kúpe použitého osobného motorového vozidla zn. Subaru Impreza a príslušenstva k obom druhom tovaru zhora (8 ks prilieb, 8 ks rukavíc a 4 ks vložiek do batožinového priestoru), ku ktorých uzavretiu naopak došlo, ustálenými cenami tovaru ponechaného si žalobcom, výškou nákladov kontajnerovej prepravy z USA na Slovensko a sumy vrátenej žalovanou žalobcovi, po ktorých odrátaní od 49.800 USD zaslaných žalobcom na účet žalovanej bolo treba usúdiť na povinnosť žalovanej doplatiť (vrátiť) žalobcovi ešte 13.833,23 USD (9.232 €).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 26. apríla 2017 sp. zn. 6Co/15/2017 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej

inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej podľa § 388 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z., dnes už i v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej len „C. s. p.“) zmenil a žalobu zamietol aj nad rámec, v ktorom tak urobil už súd prvej inštancie. Rozhodol tiež, že žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení takéhoto svojho rozsudku okrem odkazov na viaceré ustanovenia C. s. p., upravujúce proces dokazovania a jeho obmedzenia v odvolacom konaní, náležitosti žaloby a jej zásadnú neprekročiteľnosť (§§ 127 a 132, § 150 ods. 1, § 216 ods. 1 a § 366 C. s. p.) poukázal na konštrukciu civilného sporového procesu ako konania dôkazného, v ktorom má žalobca dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení a žalovaná (pri popieraní verzie žalobcu) len na preukázanie toho, že medzi stranami existoval (vznikol) iný právny vzťah. S prihliadnutím k tomu šlo podľa názoru odvolacieho súdu akceptovať len závery súdu prvej inštancie o žalobcom nepreukázanom vzťahu zo zmluvy o pôžičke, nie však aj o existencii bezdôvodného obohatenia sa žalovanej na úkor žalobcu. I keď predmetom sporu neboli nároky z kúpnej zmluvy, žalovaná v súvislosti so sumami jej poskytnutými žalobcom preukázala dodávky rôznych vozidiel a tvrdiť, že tu neexistoval alebo odpadol právny dôvod „právneho úkonu“ (správne zrejme „plnenia“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) nešlo. Ak potom hodnota plnení poskytnutých žalobcovi prevyšovala hodnotu ním tvrdenej pôžičky, význam už nemala nedôvodnosť námietky žalovanej o potrebe nasmerovania žaloby aj voči jej manželovi (tu porovnaj výklad k inštitútu pasívnej solidarity, poskytnutý v bode 18. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) a pri uplatnení už rímskoprávnej zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva patria len bdelym) nedostatok starostlivosti žalobcu o podporu jeho právnej pozície riadnymi dôkazmi už pri vstupovaní do vzťahu so žalovanou musel ísť na jeho vrub; uzavrel napokon odvolací súd.

3. Proti takémuto rozsudku podal žalobca dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z toho, že mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.), ako aj z nesprávneho právneho posúdenia veci, spočívajúceho v závislosti rozhodnutia odvolacieho súdu od právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Tzv. zmätočnosťnú vadu podľa dovolateľa založilo to, že odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorý je nesprávny, prekvapivý, nezákonný, nenáležitý odôvodnený a nepreskúmateľný. Právnu otázku riešenú odvolacím súdom odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nevymedzil, len poukázal na rozpor rozsudku odvolacieho súdu s rozhodnutím najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5 Cdo 196/2009. Navrhol, aby dovolací súd dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná dovolací návrh nepodala.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti C. s. p. v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bol napádaný rozsudok vydaný (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie, prečo bol namieste takýto postup (§ 451 ods. 3 veta prvá C. s. p.), uvádza nasledovné :

6. Aj za účinnosti C. s. p. (podobne ako skôr za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. s. p.“) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani sebou samým) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

10. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení a podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada; podľa § 432 ods. 1 C. s. p. potom dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a podľa odseku 2 tu spomínaného ustanovenia sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolaním namietanú procesnú (tzv. zmätočnosťnú) vadu, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní.

14. Na to, aby mohlo dôjsť ku konštatovaniu zaťaženia konania pred súdom vadou v podobe porušenia nesprávnym procesným postupom súdu práva strany sporu na spravodlivý proces, musí byť daná jednak príčinná súvislosť medzi nesprávnym procesným postupom súdu a upretím strane sporu niektorého z jej prináležiacich procesných práv, okrem toho tu však musí byť aj zákonom predpokladaná intenzita zásahu do práv, odôvodňujúca záver, že nebyť takéhoto zásahu, strane sporu by sa dostalo možnosti uplatniť tie argumenty alebo námietky, ktoré pre nenáležitý postup odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) museli byť uplatnené až dovolaním.

15. V prejednávanej veci nešlo podľa dovolacieho súdu usúdiť na splnenie žiadnej z takýchto podmienok. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu mal totiž podľa dovolateľa spočívať de facto výlučne v nedostatočnosti odôvodnenia (tzv. arbitrárnosti alebo tiež nepreskúmateľnosti) rozsudku zmeňujúceho rozsudok súdu prvej inštancie v časti vyhovujúcej žalobe, nakoľko použitie pri označení dovolaním napádaného rozsudku tiež ďalších adjektív „nesprávny“, „prekvapivý“ a „nezákonný“ malo dielom iba povahu subjektívneho presvedčenia strany sporu, ktorá v dôsledku rozhodnutia odvolacieho súdu zaznamenala plný procesný neúspech a dielom povahu vytýkania postupu odvolacieho súdu takých nesprávností, ktorých pomenovanie nebolo sprevádzané ničím konkrétnym, čo by dovolací súd prinútilo prinajmenšom s tvrdeniami dovolateľa polemizovať.

16. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti pre nedostatok odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) je pritom žiaduce uviesť, že pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu dospela (ešte v režime O. s. p.) k záveru, že diskutovaný pojem „procesný postup“ (priblížený už pod 13. zhora) principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. por. najmä stanovisko občianskoprávného kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosťnú vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. len výnimočne).

17. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatury ESLP, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

18. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

19. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

20. Pokiaľ výhrady žalobcu smerovali k nedostatkom dokazovania, tu platí, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh (v sporovom konaní žaloba) týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu a nie strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (tu por. R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale na základe záverov už dávnejšej judikatury najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu por. R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134 /2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo

36/2011 a 7 Cdo 86/2012).

21. Ani prípadné nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania nezakladá (tu por. R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010 a 7 Cdo 248/2012).

22. Ani podľa novej právnej úpravy civilného procesu, účinnej od 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., žiadneho z ďalších písmen rovnakého ustanovenia a ani v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov či nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad vo veci prejednávanej takýmto súdom pod sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

23. Pokiaľ dovolaateľ zastával názor o prípustnosti ním podaného dovolania aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., k tomuto je žiaduce uviesť, že z pohľadu posudzovania prípustnosti dovolania jednotiacim prvkom pre všetky dovolania podávané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (nerozhodno či pre tvrdený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia použitého aj v prejednávanej veci, pre doterajšie neriešenie problému dovolacím súdom podľa písmena b/ rovnakého ustanovenia alebo napokon pre stav rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu podľa písmena c/) je to, že u otázky riešenej podľa dovolaťľa odvolacím súdom nesprávne musí ísť o otázku právnu (*questio iuris*) a zároveň otázku pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúcu (teda takú, na ktorej určitom posúdení závisel celkom konkrétny spôsob rozhodnutia o odvolaní, kým pri inom jej posúdení by bol očakávateľným úplne iný výsledok odvolacieho konania). Z už uvedeného plynie, že spôsobilým predmetom dovolacieho prieskumu nie sú a prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci nezakladajú ako otázky skutkové (*questio facti*), tak ani také právne otázky, od ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo (otázky len akademického rázu).

24. Pri takomto nazeraní na problém prípustnosti dovolania, vyvodzovanej z § 421 ods. 1 C. s. p. okrem toho, že dovolaateľ nevymedzil dostatočne konkrétnu otázku riešenú podľa neho odvolacím súdom odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neposkytol ani dostatok argumentácie na to, že v tomto prípade má ísť o otázku právnu (nie skutkovú), za výraz ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu označil jeho rozhodnutie riešiacie iný problém než ten posudzovaný v prejednávanej veci. Nešlo pritom o to, že za výraz ustálenej rozhodovacej praxe bolo označené jediné rozhodnutie najvyššieho súdu, ale o to, že v skôr posudzovanom a za základ argumentácie z dovolania vzatom prípade dovolací súd riešil otázku viazanosti právnym posúdením uplatneného nároku v žalobe v situácii, v ktorej do úvahy prichádzalo posúdenie inak skutkovo nesporného nároku na odškodnenie úrazu žalobkyne buď podľa ustanovení o náhrade škody na zdraví alebo podľa ustanovení o ochrane osobnosti, konajúce súdy riešili čiastočne odchylné pomer oboch takýchto právnych inštitútov a dovolací súd v uznesení čiastočne zrušujúcim rozsudok odvolacieho súdu, vydanom ešte za účinnosti O. s. p., odvolaciemu súdu vytkol (s poukazom na zásadu „*iura novit curia*“, čiže, že je to súd, ktorý pozná právo) nesprávnosť držania sa ním aj právneho vymedzenia nároku v žalobe.

25. V prejednávanej veci šlo ale o založenie rozhodnutia odvolacieho súdu na inom východisku a síce na nepreukázaní žalobcom jeho skutkového tvrdenia o poskytnutí ním žalovanej pôžičky a o nemožnosti podradenia žalobou uplatneného nároku pod takpovediac zvyškový titul bezdôvodného obohatenia, to však z dôvodu úspešného ubránenia sa žalovanou námietkou, že tu šlo o iný než žalobcom tvrdený vzťah (z kúpnej zmluvy), pri ktorého existencii nejde nielenže usúdiť na žiadnu z ponúkaných skutkových podstát bezdôvodného obohatenia, ale ani na dôvodnosť požiadavky žalobcu požadovať vrátenie peňažného plnenia uvedeného v petite žaloby. Pri takejto rozdielnosti situácií v oboch posudzovaných prípadoch však odvolaciemu súdu nebolo možné úspešne vyčítať tvrdený odklon, čiže

to, že sa jeho rozsudok v prejednávanej veci dostal do stretu (tu len zdanlivého) s uznesením najvyššieho súdu z 22. septembra 2010, uvádzaným v dovolaní.

26. Dovolaciemu súdu preto za opísanej situácie neostávalo iné, než dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako neprípustné odmietnuť.

27. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.